

[Poul Møller.]

kræfter til at skabe en omlægning af beskatningen fra indkomst til forbrug. Nu kan den højtærede finansminister ganske vist sige, at det har ikke manglet på forbrugsskatteforslag fra hans side, og det skal jeg da også fuldstændig medgive ham, men på den anden side var det jo ikke en omlægning på den måde, vi havde forestillet os: at man skulle have både øgede direkte skatter og øgede forbrugsafgifter.

Særlig hårdt vil det jo virke for de mennesker, der rykker op over de såkaldte proportionalsskattegrænser, som for familieforsørgeres vedkommende ligger på 22.000 kr. skattepligtig indtægt, og som følge af inflationens udvikling og også en reel vældsstigning vil jo et par hundredtusinde eller i hvert fald godt 100.000 skatteydere nu rykke op over disse 22.000 kr. i skattepligtig indkomst, hvorved deres direkte skatteprocent for de sidst tjente kroner vil stige til 60, og hertil kommer så den kommunale beskatning; det vil sige, man kommer op på 74-75 pct. af hver krone, man tjener ud over de 22.000 kr. For familier, hvor begge har arbejde, ved man erfaringsvis, at indkomsten meget let vil kunne komme op over de 22.000 kr., og for ikke-forsørgere ligger det endnu værre, idet deres beskatning i forvejen er tungere, og der vil også være mange af dem, der rykker op over de 22.000 kr. og kommer op på 75 pct. beskatning.

Jeg kan ikke se andet, end at det efterhånden må være klart, at det skattesystem vi har, og den skattelovgivning, vi har, er uholdbare og vil gå ud over produktionen og arbejdslysten. Man kan ikke forvente, at mange mennesker skal gå i gang med deres arbejdsmæssige indsats, når de ser, at deres indtægt bliver beskattet med disse procenter. Jeg tror ikke, dette bedres igennem kildeskatten. Det er jo noget snak at tro det, for procenten, som opkræves, når man skal respektere fradragsretten — hvad jeg jo forstår, at det ærede medlem hr. Peter Nielsens parti vil, omend det ærede medlem ikke vil — vil blive lige høj, og den nedsættelse af procenten, man kan få ved at fjerne fradragsretten, er jo kun en fiktion; det afgørende er, hvor meget der skal betales af forholdsvis konstant stigende indtægter. Jeg betragter det som uholdbart med

denne skattelovgivning, og vi vil naturligvis i udvalget arbejde for at sætte proportionalsskattegrænsen i vejret. Skulle det ikke kunne lade sig gøre, vil jeg gerne fremføre tanken om, at vi i hvert fald midlertidigt mildner procenten ved overgangen mellem 22.000 kr. og 30.000-40.000 kr. i indkomst, således at man ikke ryger op fra 21 pct. til 60 pct., fordi man passerer det skarpe hjørne ved 22.000 kr., eller ryger op til 70 pct. ved 25.000 kr. Ellers bliver det en meget alvorlig forskrækkelse, mange mennesker får næste år med skattebilletten.

Der er allerede i dette efterår andre, der har fået en alvorlig forskrækkelse fra det offentlige i form af en meddelelse om, at de er blevet rigere; de har fået et brev ind ad døren fra vurderingsmyndighederne om, at deres formue er steget med et eller andet beløb. Dette har man nu forsøgt at lempe ved at foreslå formueskattegrænsen forhøjet fra 90.000 kr. til 150.000 kr. Når man betragter de stigninger, der har fundet sted ved den 13. almindelige vurdering, må man vist alt taget i betragtning erkende, at denne forhøjelse af formueskattegrænsen ikke kan være tilfredsstillende. Den dækker ikke vurderingsstigningerne, men dertil kommer, at der også er mange fiktive formuestigninger som følge af inflationen, som det kan være betænkeligt at man skal betale skat af. Det er nemlig ikke bare ejendomsvurderingerne, som pustes op som følge af den møntforringelse, der stadig finder sted herhjemme; der er jo også en række andre formueskattepligtige værdier, som på denne måde vokser, og som der skal betales en højere og højere formueskat af. Vi vil altså arbejde for at få formueskattegrænsen forhøjet yderligere.

Dertil kommer imidlertid, at der er nogle mennesker, vi må give en bedre formueskattemæssig stilling. I sin tid fastsatte man, at dér, hvor renteafløst er under 3 pct. af den skattepligtige formue, kan der finde visse nedsættelser af formueskatten sted. Med det renteniveau, der siden har udviklet sig, er 3 pct.-satsen efter min mening alt for lav, man må højere op, eller rettere sagt, man må ajourføre dette tal på 3 pct. Sådan som leveomkostningerne har udviklet sig, kan folk med beskedne formuer, selv om man sætter grænsen til 150.000 kr. eller 200.000 kr. ikke klare